

Sygn. akt II Ka 264/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Ewy Woźniak prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupcy

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2019 roku

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 28 maja 2019 roku sygn. akt II K 26/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych oraz opłatę za to postępowanie w wysokości 120 złotych.

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 24 lutego 2017 r. w miejscowości G. gmina S. działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci odszkodowania, w trakcie prowadzonego postępowania likwidacyjnego przez (...) SA w zakresie szkody na (...) usiłował doprowadzić (...) SA z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10594,30 zł poprzez uzyskanie a następnie wykorzystanie do likwidacji szkody dokumentu w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 20.02.2017 r. świadczącej o zakupie nowych osłon silnika w postaci paneli maski oraz mocowania za kwotę 13600 zł netto, którą to fakturą chciał potwierdzić wymianę uszkodzonych części ciągnika V. S. nr rej. (...) na nowe, pomimo iż w rzeczywistości uszkodzone części zostały tylko naprawione i ponownie w nim zamontowane, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wcześniejsze rozliczenie szkody w wysokości 3005,70 zł, to jest o przestępstwo skarbowe z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K 26/19 Sąd Rejonowy w Słupcy uznał wyżej wymienionego oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, która zarzuciła:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez:

- przyjęcie, że oskarżony W. K. usiłował doprowadzić (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w sytuacji, gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków A. N. i R. K. (1) oraz dokumentów, wynika, że to nie W. K. zajmował się likwidacją szkody ze strony spółki (...) S. z o.o., a brat K. K.,

- niesłuszne i niezgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przypisanie oskarżonemu W. K. umyślnego działania w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia w zamiarze bezpośrednim, podczas, gdy zachowanie oskarżonego, któremu od pewnego etapu można było przypisać wiedzę i świadomość o prowadzonym postępowaniu nie sposób zarzucić działania umyślnego w zamiarze bezpośrednim,

co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego uznani, że oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu przestępstwa'

stawiając w ten sposób sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadne, stanowiła ona jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu i instancji.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie zostało oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Słupcy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzeń. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu przez sąd rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną, bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Wskazać w tym miejscu należy, że ustalenia faktyczne dokonane przez sąd orzekający mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, jeśli zostanie stwierdzone, że w procedurze dochodzenia do nich, sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., czy art. 410 k.p.k. i pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej, bądź gdy naruszył zasadę opisaną w art. 5§2 k.p.k.

Treść wniesionego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że zarzutem stawianym zaskarżonemu wyrokowi jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu czynów.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a stawiając zarzut ten należy wykazać jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd I instancji, zatem krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia (tak wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., sygn. I KR 197/74 - OSNKW 1975/5/58). Nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu poprzez eksponowanie drugorzędnych okoliczności.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. jeżeli poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził analizę istotnych dowodów, tak dowodu uznawanego za niewiarygodny, jak też takiego dowodu, który został przyjęty za podstawę ustaleń faktycznych, oraz dokonał też analizy całokształtu zebranych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, z dbałością o odzwierciedlenie ich treści i obiektywizm wniosków co do sprawstwa oskarżonego.

Sąd odwoławczy pragnie również podkreślić, iż analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, a także znamion strony podmiotowej czynu przypisanego wymienionemu.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, mającym charakter polemiczny - nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie główniej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

W tym miejscu należy więc wskazać, iż sąd odwoławczy całkowicie nie zgadza się z zarzutem apelacyjnym, jakoby z treści zeznań świadka R. K. (1) i dokumentów wynikało, że likwidacją szkody zajmował się brat K. K.. Wręcz przeciwnie z zeznań R. K. (1) wynika, że to oskarżony W. K. złożył telefonicznie zamówienie na części, które rzekomo miały być zamontowane do uszkodzonego pojazdu, przy czym 28.02.2017 r. zrobiona została korekta faktury z 20.02.2017 r. ponieważ nastąpiła rezygnacja (k. 52). Świadek ten zeznał też, iż panele po regeneracji odebrał osobiście oskarżony, on też kontaktował się telefonicznie i osobiście w tej sprawie (k. 57). Ponadto z korespondencji elektronicznej prowadzonej z (...) SA wynika, że oskarżony zajmował się likwidacją przedmiotowej szkody (k. 154-160).

Z przywołanego wyżej materiału dowodowego wynika więc niewątpliwie, iż to oskarżony zajmował się likwidacją szkody, dokonywał zamówień, odbierał panele po regeneracji, zrezygnował z nabycia nowych, miał więc pełną wiedzę w tym zakresie i tym samym musiał działać w zamiarze bezpośrednim – to jest w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie wskazanej w zaskarżonym wyroku, skoro uszkodzone panele zostały jedynie naprawione i zrezygnowano z nabycia nowych osłon i mocowań.

W konsekwencji na podstawie art. 437§1 k.p.k. sąd okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując podstaw do jego zmiany lub uchylenia, należało też zaakceptować wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary, która z pewnością nie była rażąco niewspółmiernie surowa.

Orzeczenia o kosztach sądowych zawarte w punkcie 2 wyroku sądu odwoławczego znajduje uzasadnienie w przepisach art. 627 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

R.R. Kwieciński